

ЗІ СВЯТОМ ВАС, ТРУДІВНИКИ СЕЛА!

Уклін вам, руки, доземний,
Що ви зростили дужий колос,
Бо колос — то і день ясний
І наша міць, і пісні голос.

ЗАВТРА — ВСЕСОЮЗНИЙ ДЕНЬ
ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА!

ПЕРЕМОГА НА ХЛІБНІЙ НИВІ

МІТИНГ ПРЕДСТАВНИКІВ ТРУДЯЩИХ ОБЛАСТІ
З НАГОДИ ПРОДАЖУ ДЕРЖАВІ УКРАЇНСЬКОЮ
РСР МІЛЬЯРДА ПУДІВ ЗЕРНА

Радісна звістка про те, що трудівники України з честю виконали підвищені соціалістичні зобов'язання по продажу державі мільярда пудів хліба, зразу ж облетіла всі господарства області. Успіх окрили хліборобів. Уже сьогодні вони визначають завдання на майбутнє.

Жнива цього року були не легкими, напруженими. Успіх їх вирішила висока організованість, самовіддана, чітка робота механізаторів, усіх хліборобів.

Всім нам приємно, що у статті «Великий успіх землеробів», надрукованій в газеті «Правда», перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський назвав нашу область в числі тих, що внесли найвагоміший вклад у збільшення зернових ресурсів країни.

10 жовтня в Кіровограді відбувся багатолюдний мітинг з приводу видатної перемоги хліборобів республіки. У президії мітингу — члени бюро обкому КП України і облвиконкому, передовики сільськогосподарського виробництва, партійні і радянські працівники, представники промислових, транспортних підприємств, заготівельних та інших організацій. Мітинг відкрив перший заступник голови облвиконкому А. А. Давиденко.

З промовою на мітингу виступив перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобильчак.

Трудящі Радянської України, зазначив він, виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС, взяли соціалістичні зобов'язання, додержали свого слова, даного Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежневу, здобули визначну перемогу — продали державі понад мільярд пудів українського хліба. ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР і Рада Міністрів СРСР сердечно поздоров-

или колгоспників, робітників радгоспів, спеціалістів сільськогосподарства і вчених, працівників сільськогосподарських органів, заготівельних і транспортних організацій, трудящих міст і робітничих селищ України — всіх, хто брав активну участь у боротьбі за хліб, з цією великою трудовою перемогою.

В трудовому рапорті України Кіровоградщина відзначена в числі областей, які внесли найбільший вклад у мільярд пудів українського хліба. М. М. Кобильчак зачитує поздоровчу телеграму, яку надіслали ЦК Компартії України, Президія Верховної Ради Української РСР і Рада Міністрів республіки Кіровоградському обкомові Компартії України і виконкому обласної Ради депутатів трудящих.

Висока оцінка хліборобської праці, висловлена в привітаннях, теплі слова поздоровлення на адресу трудящих нашої області, викликають у всіх нас високе почуття гордості за рідну партію, за велику справу комуністичного будівництва, надихають на нові трудові звершення.

В цей святковий і радісний час ми ще уважніше аналізуємо зроблене, визначаємо свої чергові завдання. У Всесоюзному соціалістичному змаганні трудівники сільського господарства області добилися значних успіхів. На площі понад 730 тисяч гектарів зібрано по 31,5 центнера колосових і зернобобових, у тому числі озимої пшениці — по 34,1 центнера на круг. 258 господарств і 15 районів області по врожайності зернових подолали тридцятицентнеровий рубіж. Окремі колгоспи і радгоспи мають ще вищі врожаї. По 33—36,6 центнера з гектара посівів ранніх зернових зібрали господарства Ульяновського, Маловисківського, Гай-

воронського, Новоукраїнського, Долинського районів. Високий урожай кукурудзи вирощено в Новомиргородському, Ульяновському, Маловисківському, Новоархангельському районах.

У засіки Батьківщини в рахунок українського мільярда пудів надійшло 1 мільйон 200 тисяч тонн кіровоградського хліба. Найбільший вклад внесли хлібороби Новоукраїнського, Олександрійського, Маловисківського, Добровеличківського районів. Продаж зерна державі триває.

Разом із землеробами добре попрацювали тваринники господарств області, здобувши успіх у Всесоюзному соціалістичному змаганні.

1974 рік для працівників сільського господарства має стати роком дальшого збільшення виробництва і продажу державі хліба — треба вийти на рубіж вирощування 33—34 центнерів зерна на гектарі та одержання 3,1—3,2 мільйона тонн його валового збору. Від імені учасників мітингу обласної партійної організації і всіх трудящих області т. Кобильчак запевнив ЦК КПРС, Президію Верховної Ради СРСР і Раду Міністрів СРСР, Центральний Комітет Компартії України та уряд республіки, що це завдання буде виконано.

На мітингу виступили перший секретар Олександрійського райкому Компартії України К. І. Сабанський, голова колгоспу імені Калініна Добровеличківського району Є. О. Головань, ливарник цеху ковкого чавуну заводу «Червона зірка» В. І. Гетьманець, директор цукрорадгоспу «Іванівський» Новоукраїнського району В. М. Артеменко, ланковий механізованої ланки радгоспу «Мар'янівський» Маловисківського району В. П. Бовкун, агроном колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Кіровоградського району Б. М. Гранат, водій Кіровоградського виробничого об'єднання вантажного автотранспорту № 10661 В. К. Матвієнко.

Учасники мітингу одностайно прийняли вітальні листи ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР, ЦК Компартії України, Президії Верховної Ради УРСР, Раді Міністрів УРСР.

КОЛОС
НАЛИВАЄТЬСЯ
З ОСЕНІ

Ще ніколи не продавала Україна стільки зерна державі! Досягнуто успіху у третьому, вирішальному році п'ятирічки. Вагомий вклад хліборобів нашого колгоспу у запашну українську паляницю. При плані 24 тисячі центнерів продали державі 41 тисячу і продовжуємо доставляти на хлібоприймальний пункт качани кукурудзи.

М. КОВАЛЬОВ,
тракторист комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Перше травня» Маловисківського району.

НА ФОТО: МІТИНГ ТРУДІВНИКІВ ОБЛАСТІ.

ФОТО В. КОВПАКА.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

НЕ ДУЖЕ ГОВІРКНИ, а, може, й зовсім не говірки, заступник секретаря партійної організації колгоспу «Заповіт Ілліча» Михайло Радіонович Сухий веде нас до соняшникового поля. Там разом з іншими двома механізаторами комбайну Володя Коваленко, який наприкінці літа приїхав до шесті молодих жінок Кіровоградщини, що в різні роки вибороти на жнизуванні призначеної молодіжної газети, найбільше скосили зернового лану та здобувши найваговішого намоту. Про це я і розповідаю Михайлу Радіоновичу, даючи кожному з переможців коротку виробничу характеристику: скільки-то скосили, скільки-то намотили, та чим нагороджені, та як їх добра сава та шана здебільшого не зіпсували, а надихали в праці.

Тією в'юнкою степовою дорогою, що оперізує підніжжя червонокам'яних косогорів, мені пригадуються ці хлопці — високий, з постійною посмішкою, вихрастий Іван Чабан з Новоукраїнського району, чорнявий, середнього зросту Микола Котляр з Новгородківського, білявий, спокійний та дебелий, Борис Сметана і невипущий робота, загальна симпатія односельчан Григорій Назаренко з Бобринського...

А після сьогоднішнього дня згадувати ми і Володю Коваленка — чорнобривого, — такі довгі, ніби дівочі, вії, — з якими на щоках (коли його наш фотокореспондент прохав посміхнутись), про якого завідувач сільським Будинком культури Віра Тихонова сказала: «Та й він, Володя, у нас гарний». Як Михайло Радіонович показав завоюваний Володкою приз, шукав для призу ледішого місця... Згадувати Володю Коваленка, молодого червонокам'яного механізатора, людину (з таким я залишився враженням), не зіпсовану нічим, в житті — скромну, в роботі — чисту.

— Запитав мене кореспондент, чи люблю я наші косогори, наші степи... Чесно, ніколи не питав себе про це. Все сприймається, як належне. Неначе я й не міг народитися в іншому місці. Тільки тут, в Червоній Кам'янці. А ось в іншому краю згадуєш їх, степи, і бачиш зовсім не буденними.

Це було десь років чотири тому. Служив тоді в армії, на Вінниччині. Обирали мене комсоргом взводу — посада невисока, але турбот чимало. Пішов якийсь один наш у «самоволку». Не перша була його, це «самоволка». Перекомендували заслужити на зводівських комсомольських зборах. Всі свої. Встань і скажи. Сталося так і так, порушував дисципліну, підводив товаришів. Так ні — давай викручуватися, давай виправдовуватися. Не люблю таких. Як ти можеш дивитися під ноги у віці, збрехавши їй?.. І вже боїшся того покарання, ніби розстрілу. А коли капостив — не думав про те. Розвивлювався тоді. Після відбою ніяк заснути не міг. Перебрав у пам'яті всі події дня, картів себе за те, що мало сказав на зборах. Треба було різніше... А потім і Кам'янка переді мною постала. Тиха, ранішня. Бринить у повітрі якась, чутна тільки тобі музика. А степ — ніби ніколи і не був на ньому пилу. А масна рілля під сонцем — ніби й холодна, пронизлива мжичка ніколи не сіється. Сизуватий виболок на другу тракторну... І так захопився у рідний степ...

Ми почекали біля затісної лісогосп. поки комбайни попернуться з гін. Попили майже солодкої води з невеликої бочки — незмінного супутника хлібороба в степу, — ще раз розглядали пурпур вимпел, на якому вишито прізвище Володі і солідна цифра його намоту — «9300 ц.».

Новий володар призу не був категоричним у відмові стати отак окремо, з вимпелом, щоб сфотографуватися, але ми бачили, як йому того не бажалося, як незручно перед товаришами. Тим більше, що разом з нами із села сюди, на поле, приїхав його помічник, старший роками, Микола Тищенко. І коли поруч нього попросили і Тищенко стати, а потім присіли обом біля комбайнового керма, Володя повеселів, і фото відбило його шире (з отими симпатичними ямочками) посмішку.

— Разом косили, разом кашу їли, разом і фотографуватись, — кинув хтось з механізаторів, що були присутні при врученні призу.

— А я б ще сфотографувався з дядьком Володею, з Герасимовичем — Безпалим, або Олександром Алістарховичем — Михном. Це наші досвідчені механізатори. Часто питають людину, а з кого приклад брав, хто твої вчителі? Життя — найперший вчитель. Але одні в твоєму житті проходять повз, а інші — залишаються. Ось Безпалий, Володимир Герасимович. Зараз легко рекорди ставити. Сучасний трактор — суцільний комфорт, а для Безпалого «ХТЗ» ще свіжий у пам'яті. Сидіння — залізна тарілка з дірками, і чи тобі пізня, сира осінь, чи весняні вра-

ніші приморозки — застилай те дірчасте сидіння старою кофейниною і підставляй себе й колочим вітрам і безжалісній спеці.

А вони тією технікою весь оцей степ піднімали. І я завжди, ще як і десятирічку закінчував, відчував, що шана у таких, як Безпалий і Михно, — не від одного дня і не на один день. На селі це — найперша чоловіча робота. Механізатора. Оце, мабуть, мій шлях до Олександрійського механізаторського училища, товаришу кореспондент.

— Косить, чи косили, а кашу добре молотили, — жартують хлопці.

— До речі, Володю, як харчова служба під час життя діяла? Це ж неабиякий чинник...

— Додому з поля — недалеко. На мотопилі — і біля порогу. Правда, Таня з Вітою... Маленька ще вона...

Володичині дочки Віті — ого-го! Скоро рік буде!.. Батько Володимир ще не дуже звик до батькової ролі. Проте «Ну як, мала?» і «Агу!» стало одним з основ-

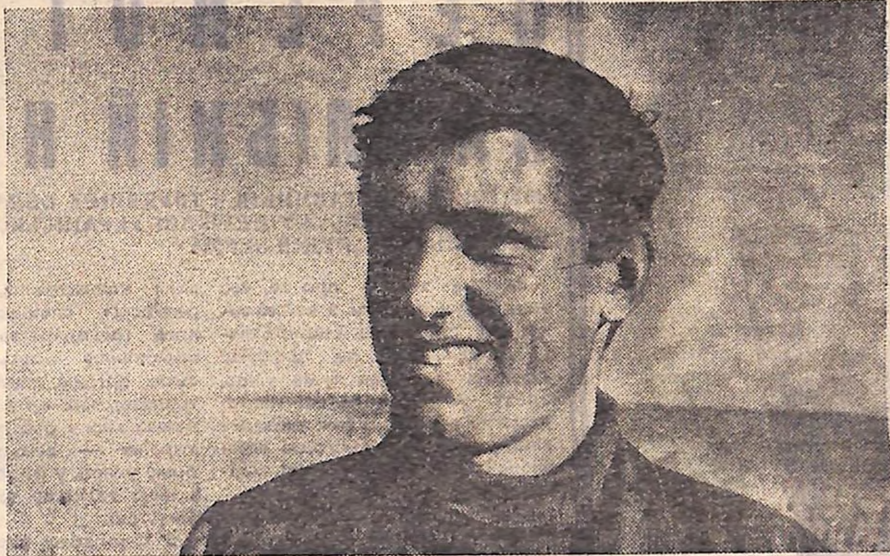
якось по-особливому, наче заслужено заводили.

Мій бункер мали зквітчати дев'ять зірок. А ви налічили тільки половину. Правильно. Так і на інших комбайнах. Про змагання у нас дбали на початку жнив, а потім — як кажуть, головне завести машину, щоб запрацювала...

А це звичайна неухага до праці. Якось незручно було самому нагадувати: «Поставте мені зірку — є ще тисяча...».

Знаєте, я чомусь ці зірки пов'язую з нашим весіллям. Ви питали, чи було в мене комсомольське весілля, чи приходили поздоровити керівники нашого червонокам'яного колгоспу? Уклінно запрошували. Що ж, можливо, ніяк було прийти — не прийшли. Звертаюся ото нещодавно до Івана Петровича, голови нашого, з одним проханням. А він дивується моїм словам: «— Та хіба ти жонатий вже?».

Моєї особистої тільки й обиди, що не прийшли на весілля. Скажись не

ГОНАМИ ВОЛОДИ КОВАЛЕНКА

Нарис

них діалогів батька з дочкою і взагалі першочергових сімейних діалогів. Перехопить що-небудь — і знову до комбайна.

— А взагалі нам готували обід, вечерю.

— Смачно готували?

— Воно, знаєте, після довгих гін, на степовому вітерці — і вола з'їв би. Та й смачно готували.

— А хто ж готував?

— Літня колгоспниця є в нас. Артюх, Марія Пилипівна.

— І сама оце так смачно готувала?

— Допомогали їй. Люба Коваленко.

— Молода дівчина і гарна? — провокую Володю на жарт.

— Гарна, — посміхається Володя. І з'являються знову оті ямки на обличчі, певно по яких уже пізнає вдома свого батька маленька Віта, а мамі Тані вони додають щораз тихішої радості.

— От і згадали ми в розмові про жинва і нашу куховарку — тітку Марію. Не поминули працю людини. Хоч об'єктом тітчиних турбот був звичайний борщ. І як це правильно, як справедливо — помітити будь-яку працю. Тим більше — працю сумлінну.

Цих жнив зайшли у ниву одинадцять колгоспних комбайнів. Припадало на кожну машину по 150—200 гектарів зернових. Трудилися всі на совість. Декого, щоправда, техніка підводила: комбайни вже восьмий сезон ходять. Але груповий метод, хороша технічна служба робили в полі «морський» поряток. У нас одного разу лопнув вал. І, думаєте, довго стояли?..

Я змагався з досвідченим комбайнером Демченко, Григорієм Яковичем. Комуніст він. Можливо, більше мене намотав би. У нього понад вісім тисяч центнерів, а в мене за дев'ять тисяч. Але Григорій Якович потрапив у складніші обставини. Пішов одразу на горах, а там з намотом — не розжовнешся, а поламок — не оберегнешся. Мені ж пощастило: з самого початку жнив — пішов на пшеничне поле. Намолот, намолот, намолот...

Ви правильно зауважили про зірки на наших комбайнах. Зірка мала з'являтися після кожної тисячі центнерів намолоченого хліба. Розумієте, ніби не така вже видатна подія, а як зупинити тебе серед гін, або в обідню десятихвилину, прийдуть Сухомлин, Микола Григорович — бригадир, секретар парторганізації скажуть про нову 1000 два слова, — і з'явиться на бункері нова зірка. І хоч вона не на грудях з'являється, а заводили машину в загінку

можу: ось будівлю виділили — велике спасибі.

Але з моїх однокласників у сфері, як ми говоримо, матеріального виробництва — я — комбайнер і ще дояркою працює Валентина Оскіпенко. Про щось це говорять?..

Видно, що Володю Коваленка механізатори, хоч і молодий він, поважають. Обступили, поздоровили з врученням нагороди. Комбайни, після короткої перерви, рівним строєм пішли у гони, до вибалку, — їх поведи помічники, — а хлопці присіли на хвилю у золотій осінній лісосмузі, одержуючи, може тільки їм зрозумілу пасолоду від мелодій іменного транзистора, якого щойно вручили Володці. І чувався гордість і за Володю, й за себе, господарів землі. Вчувався ота без пишний слів атмосфера (яке невідходяще тут іноземного походження слово!) колективного плеча, здорового, збитого ладно у праці механізаторського гурту. І зрозуміло, що в такому гурті обломаний вал Коваленкового комбайна не міг стати причиною лайок-сварок, нарікань-оправдань — владнали одразу.

Присіли й ми з Володею у затишку.

— То як-таки косилось. Намолот солідний — дев'ять триста.

— Важкувато було. Негода підводила. Та й змовк.

— Жайворів ми віддали поетам, а самі, як зайшли у ниву — і давай, давай. Аж до останньої гривки. Навантаження на один комбайн, вважаю, ще велике. Високі, рекордні намоти — це і зворотний бік медалі. Треба техніки більше — малувато комбайнів. Як почали збирати хліб, пшениця давала по сорок сім центнерів, а кінчали жнивувати з іншими показниками — близько сорока, а то й менше. Втрати допускаються. А коли б техніки вдосталь? Після дощу підсохло, скажімо, зайшли у великий клін і поки зібрався той дощ вдруге нас відвідати, той клін уже на колгоспному току сухеньким лежить. Техніка і хороші енергійні спеціалісти...

— Зустрівся нещодавно зі своїм однокласником Гришею Михном. Товаришували. В Олександрії працює. На авторемонтному слюсарем. Говорить — нічого. А ось збирається вступити до сільськогосподарської академії. На агронома. Тягне все-таки Грицька поле. А можна було в ньому і раніше помітити той потяг. І розвинути, розбурхати той потяг. І тому кореспондентові я сказав:

«— Малувато у нас молодих спеціалістів. І багато в чому це залежить від самого колгоспу».

Мені вловився отой зв'язок: запрошення на весілля, недомальовані чотири зірки на бункері комбайна, і автослюсар Гриша Михно, який збирався вчитися на агронома, Володя цього зв'язку не підкреслив, не зробив узагальнення. Але міг би його зробити.

З транзистора гучно зазвучав голос диктора останніх вістей. І одні з перших повідомлень — про нові злочини чилійської воєнщини, про рішучість патріотичних сил до кінця боротися за свободу і соціальний прогрес, про незламного Сальвадора Альєнде...

— Кілька, якщо не десятки тисяч розстріляно в Чилі військовою хунтою. Очевидці на прес-конференціях повідомляють жахливі речі.

Нічого не сказав на те Володя. Не сказав, як це можна було б домислити в нарисі: «Гаді», хоч в цьому автор був би безгрішним. Він тихо якось примовив:

— Так...

І зникли ямки з обличчя. Відвів у бік погляд, і затримався той погляд на незримому. Що бачилося йому зараз: жах Національного стадіону в Сантьяго, окривавлені тіла чилійських патріотів чи, можливо, згадався їхній взвод, підтягнутий, з пісню:

Тебе, любимая, родная Армия... готовий кожної миті стати на захист рідної землі, рідного народу...

В посуровілому обличчі мені ж справді цієї миті уявився комсорг взводу Володимир Коваленко з усіма на грудях відзнаками, які тільки міг здобути солдат після не такої вже й довгої служби — спеціаліст першого класу, відмінник підготовки, розрядник. З чистим, акуратно підшитим білосніжним комірцем. У Володі він не міг бути не білосніжним...

— Ви мені сказали: от зараз добився найвищого в області намоту зерна серед молодих комбайнерів. Мабуть, подальша мрія буде пов'язана з чим? Можливо, вчитись продовжуватимеш по спеціальності. Агроном або інженер. А от у школі була мета на цей рахунок? І я вам щиро сказав про мету. І не так вона вже й далеко в минулому. Ще з малих літ мріяв стати військовим. А як кінчав служити, готувався до вступу у військове училище. Проте необхідно було їхати до мамі, в Червону Кам'янку. Є брати і сестри, але на той час треба була саме моя допомога.

Чому військовим? Важко відповісти. Командувати? Я ніколи про це не думав. Та й не головне то для офіцера.

— Мене вабила у військових підтягнутість, дисципліна, чистота і прямота стосунків, рішучість і сміливість. Ну і, безперечно, було це пов'язано, або з далеким Тихим океаном, або п'ятим голубом, або танковим могутнім строєм.

Шкода, Володю, що наша коротка зустріч на цьому осінньому соняшниковинні вже й закінчується. І повідав ти мені надто мало. Тебе чекає нива, і твій степовий корабель з недомальованими кимось зірками. Мало про тебе розповів і Михайло Радіонович: «Хороший хлопеч, старається...» як і твій помічник Микола Тищенко: «Я прихворів, а потім пішов до нього помічником. І так все літо. І на тракторі Володя добре працював, і на комбайні...». З Марією Пилипівною, куховаркою, не зустрілись, щоб повітала, який ти їдець...

Проте...

— От скажи ще, Володю, часто відвідуєш Будинок культури?

— Та — як коли. Раніше — частіше.

— А який тобі з усіх кінофільмів, що довелось бачити, ще і в дитинстві, найбільше запам'ятався? Вразив тебе? «Таманний острів», «Робінзон Крузо»?..

— «Молода гвардія».

— Чому саме «Молода гвардія», а так і не міг відповісти. Але щиро сказав.

Ми побажали Володі наступного року втримати перехідний вимпел «Кращому молодому жовцю Кіровоградщини», чистоті та багатоті ниви, та щоб не ламалося, та щоб усміхалося йому завжди такою ясною динною...

Сьогодні вечірньою поря мотопилі Володі Коваленка мчатиме із соняшникового поля до Кам'янки на вулицю Карла Маркса, де маленька Віта чекає його найголовнішого запитання: «Ну як, мала?», назавтра він роковитиме до степових володінь бригади Діхтяренка: на це ж соняшникове поле, а потім — у свою другу, рідну, а там «СК-4» стане на колоски, і Володя разом з хлопцями чаклуватиме біля різних вузлів, що аж поїдались на жнивуванні, та повертатиметься додому вже по рипучому сніжку, а наступного літа сяде на «Ниву» і піде знов у свої далекі гони.

А ті гони Володі Коваленка залишатимуть добрий слід на землі.

В. ПОГРІБНИЙ.

с. Червона Кам'янка
Олександрійського району.

ГОСПОДАРЯМ РОДИТЬ ЗЕМЛЯ

ХЛІБОРОБСЬКУ працю вічають об-
жинки. І завжди, святкуючи їх, зга-
дуєш про тих, хто своєю звитяжною пра-
цею плевав урожай. Нині я з вдячністю
і теплою розповіддю про роботу молодих
комбайнерів Віктора Біляєва, Володи-
мира Горденка та ветерана праці Васи-
ля Федоровича Шевченка, з якими во-
див степові кораблі на одному полі. На
рахунок кожного з них від 5300 до 6500
центнерів зерна.

Пам'ятаю, третій день косовиці був
сонячним і погожим. Зранку до нас на
поле приїхав голова правління Анато-
лій Михайлович Левченко.

— Завтра за прогнозом дощ, — хвилювався
він. — Ото було б добре, якби підбрали пал-
ки на цьому клку. Та не встигнете, мабуть.
По шатори норми треба попорати.

Захвилювалися і комбайнери.

— Зробимо, — відповів за всіх Шевченко.

НАУКА — ПІДПОРА ПРОФЕСІЇ

Ніхто не зупинив комбайна, поки не закін-
чили роботу на тій ділянці. І взагалі, жиння
пройшли організовано, механізатори доклали
усіх зусиль, щоб зібрати врожай швидко і без
втрат. У бригаді панував бойовий настрій ще
з того часу, як обговорили на зборах листа
українських комбайнерів до всіх механізаторів
країни.

При плані 26 900 продали державі 29
тисяч 52 центнери ранніх зернових. Те-
пер можна підбити підсумки роботи під
час жнив, порівняти врожайність коло-
сових на різних ділянках. Відразу ж
впадає в око строкатість. На одному
полі, наприклад, «безоста-1» давала з
гектара понад сорок центнерів зерна, на
іншому — менше тридцяти. Значить, не
все зробили, що було потрібно. І, турбу-
ючись про врожай наступного року, тре-
ба починати саме з аналізу врожайності
і організації праці.

Велику роль відіграє і стан машин в
господарстві. Траплялось, що автома-
шини, трактори, комбайни простоювали
через відсутність запчастин. І це — в
гарячу жинню пору, коли, як кажуть,

день рік годує. Ці зауваження — па-
 адресу постачальників райоб'єднання
«Сільгосптехніка». Їм бракує чіткості в
роботі. І на жинвах наступного року
бажано, щоб дефіцитних запчастин бу-
ло в достатку.

З АРАЗ я механізатор першого кла-
су. Можу працювати на всіх сіль-
ськогосподарських машинах. Згадуючи
той час, коли був трактористом, механі-
затором третього класу, свідомо задуму-
юсь: наскільки за останні роки, навчаю-
чись на курсах механізаторів, у школі
передового досвіду, збагатив свої знан-
ня. Не уявляю, як би зараз працював з
багажем знань дворічної давності? І це
розуміють всі хлопці з нашої бригади.
Старанно відвідують вони заняття агро-
технічного гуртка, дехто заочно навчає-
ться у технікумі механізації сільського
господарства. Веду я ось до чого: у май-
бутньому тільки механізатор високого
класу зможе успішно керувати сільсько-
господарською технікою.

Якщо говорити про високу культуру земле-
робства, то нам ще треба багато працювати,
збирати досвід передових господарств, у бо-
ротьбі за прожай 1974 року підняти всі ре-
зерви. І особливо хотілось би наголосити на
поліпшенні організаційної роботи комітету
комсомолу господарства. У нас багато комсо-
мольців. Та не завжди комітет спрямовує зу-
силья механізаторів на виконання плану, не
завжди чітко організовує соціалістичні змаган-
ня між молодими трактористами, шоферами,
комбайнерами. А саме в цьому я бачу ре-
зерв. І сьогодні хлопці уже планують напе-
ред: вирішили, наприклад, через кожні десять
днів підбивати підсумки змагання на кращо-
го за професією. Комсомольці аналізують ро-
боту комітету комсомолу з тим, щоб не по-
вторити недоліків.

МИНУЛОГО РОКУ чоловік десять
юнаків, відслуживши у лавах Ра-
дянської Армії, повернувшись до Лозо-
ватки. Комсомольці Іван Кавун, Іван
Герашенко, Віталій Полович, Володи-
мир Арсенюк лишилися в селі. Люблять
хлопці хліборобську справу, працюють
трактористами. І трудяться, скажу, не-
погано. Завдяки і їхній праці господа-
рство достроково виконало план прода-
жу зерна державі.

Про майбутній врожай думав, коли
слухав передовників соціалістичного зма-
гання, знатних механізаторів області,
які виступали у Кіровограді на мітингу
з нагоди виконання Українською РСР
взятих зобов'язань. На ньому хлібороби
області одностайно схвалили: запашний
український коровий вагою в мільярд
пудів має стати щорічною нормою.

М. ГОРОВИЙ.

механізатор колгоспу «Більшовик»
Маловисківського району.

Комсомолка Ольга Шпортун вісім років працює дояркою в
колгоспі імені Дзержинського Компанійського району. Ни-
ні вона на кожну корову вже надоїла по 2750 кілограмів
молока і веде перед у змаганні серед доярок колгоспу.
На фото: комсомолка **О. ШПОРТУН**.
Фото **Л. МИРГОРОДСЬКОГО**.

**ЗВІТИ І
ВИБОРИ
В КОМСОМОЛІ**

ПРОПОЗИЦІЯ З ТРИБУНИ

Столяр-складальник Ми-
кола Білик працює на Кі-
ровоградській фабриці
«Побутмебл». Починав з
учня, зараз готується під-
вищити кваліфікаційний
розряд на черговий, чет-
вертий. Сам Микола і бри-
гада, у якій він працює,
систематично перевику-
нують план, випускають
продукцію доброї якості.
Уважно слухав Микола на
звітно-виборних комсо-
мольських зборах свого
вожака Сергія Завітрен-
ка, товаришів, потім сам
попросив слова.

— У наш трудовий колектив
і комсомольську організацію
приходить багато молоді. Ду-
маю, було б по-діловому, ко-
ли б нове бюро проявило про-
них турботу, організувало для
нопочків школу по навченню
передового досвіду.

Тут же Микола запропону-
вав першого учителя для май-
бутньої школи — ударника
комуністичної праці тесляра
п'ятого розряду Миколу Опа-
насовича Цугуя.

Багато таких, як **М. О.**
Цугуй, спеціалістів своєї
справи на фабриці. Це —
теслярі **В. І. Колесников**,
В. Г. Мельниченко, **В. Я.**
Гладир, **Л. М. Павленко**,
фрезерувальники **В. І.**
Махнитко, **В. П. Кожухар**.

Секретар партійної ор-
ганізації фабрики Воло-
димир Павлович Корнієн-
ко, який був присутній на
зборах, схвалив пропози-
цію, назвав її цінною і ді-
ловою, обіцяв підтримку
комуністів.

Пропозиція комсомоль-
ця Білика була прийнята
на зборах, і зараз уже
йде підготовка до занятя
в школах передового до-
свіду для молоді.

І. СКРИННИК,
наш громадський ко-
респондент.

УСПІХИ І ПРОРАХУНКИ

— Хочеться добре сло-
во сказати про трудові
кілі колгоспної ниви, —
підкреслила на звітно-ви-
борних зборах секретар
комсомольської органі-
зації колгоспу «Прогрес»
Новоміргородського ра-
йону Любов Кокоріна.

Відзначалися на зборах
і успіхи в роботі комсо-
мольсько-молодіжної
бригади, де групкомсор-
гом Микола Запченко, а
бригадиром Дмитро Ше-
вченко. При дев'ятимісяч-
ному завданні 1166 гек-
тарів умовної оранки на
трактор вироблено вже по
110 процентів запланова-
ного. Пального хлопці
заощадили 1307 кілогра-
мів.

Отак і вималювала-
лось: за кожну цифру
старання, професійне
вміння юнаків.

Тільки мало говорили па
зборах про недоліки у роботі
комсомольців. А ще ж є лі-
падки зриву трудової дисци-
пліни, нерішуче порушував
«Комсомольський прожектор»
питання кращої організації
соціалістичного змагання, на
низькому рівні спортивно-ма-
сова робота.

Велике поле діяльності
перед молоддю колгоспу.
Комсомольці разом із
своїм вожаком, (а ним
знову обрали Любов Ко-
коріну), безумовно, ви-
несли із зборів підсило-
не почуття відповідально-
сті перед завтрашнім
днем.

В. ШУЛЬГА,
позаштатний корес-
пондент «Молодого
комунара».

Георгій ШЕВЧЕНКО

І БУДЕ НІЖНО АГРОНОМ...

Жинива приходять у село
Достиглим колосом пшениці,
Коли у спаласі долонь
Зерно, як золотого, іскриться.

Змахне рукою бригадир,
Мовляв, анумо, хлопці, — в поле!..
Хай буде хліб, хай буде мир.
Ну, а війні — не бути ніколи.

І загуркочуть трактори,
І загудуть в полях комбайни,
Злетять над ними прапори —
Червоні птахи соцзмагання.
Ударять радісні дощі
У бункери веселим дзвоном
Для хліборобської душі
На хліборобських перегонах.
І буде ніжно агроном,
Немов дитину, гладить колос
— Оце врожай! Оце — зерно!
Не підвело колгоспне поле.

Крилом змахне липнева ніч,
Присяде тихо на покосах
І чорнобривцями вогні
Позаплітає в чорні коси.
І вже, як випаде роса,
Застигнуть в полі агрегати,
То прийдуть сні з крутих засад,
Щоб хліборобів обійняти.
...Жинива приходять у село
Достиглим колосом пшениці,
Коли у спаласі долонь
Зерно, як золотого, іскриться.

**НА
ПРИЗ
ГАЗЕТИ
3000
„МК“
„ПЕРШІЙ
ТРИТІСЯЧНИЦІ“
КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ**

цький відділок Ульянівського бурякорадгоспу Ульянівського
району — 3515. Валентина Парохонько — колгосп імені Улья-
нова Ульянівського району — 3350. Валентина Славистинська
— колгосп «Дружба» Новоукраїнського району — 3331. Світ-
лана Грицевець — радгосп «Реконструктор» Долинського ра-
йону — 3331. Марія Аніщенко — колгосп імені Ульянова Кі-
ровоградського району — 3296. Надія Говорун — колгосп
імені Ульянова Ульянівського району — 3285. Надія Тетеріна
— колгосп «Перше травня» Маловисківського району — 3213.
Галина Савченко — колгосп «Мир» Гайворонського району. —
3160.

За дев'ять місяців
на кожну корову на-
доїли кілограмів мо-
лока:

Ольга Козаченко —
Несватківський відді-
лок радгоспу Друго-
го імені Петровсько-
го цукрокомбінату
Олександрівськ о о г о
району — 3732. Світ-
лана Павленко — кол-
госп імені Жданова
Новоукраїнського ра-
йону — 3618. Надія
Байчук — Новосели-

Є ТРИТІСЯЧНИЙ РУБІЖ!

РУБІЖ узято! Є тритисячні
надої! — рапортували
Батьківщині напередодні Дня
гражданина сільського госпо-
дарства переможці конкурсу
за третій квартал.

І радість успіху поділяють з
ними близько півтори тисячі
молодих майстрів машинного
досіння, які, включившись у бо-
ротьбу за приз газети «Мо-
лодий комунар», вдумливо дба-
ли про високі надої. Усі вони
широко поділяють радість пере-
мети із комсомолкою Несват-
ківського відділку радгоспу
Другого імені Петровського
цукрокомбінату Олександрів-
ського району Ольгою Коза-
ченко, яка стала переможцем
і яку за трудові успіхи у пер-
шому півріччі нагороджено
срденом Трудового Червоного
Прапора.

Заповідною вірєю Ольги є чоти-
ри тисячі рубіж. Нинішнього ро-
ку вона має всі підстави значно
перевинити його, бо вже за дев'ять
місяців надоїла на кожну корову
по 3732 кілограмів молока.

Імена більшості переможців кон-
курсу відомі читачам. Вперше до
десятки увійшли Надія Байчук та
Галина Савченко. З'явилися трити-
сячні у Вільшанському, Світло-
подському та Добровільківському
районах. Це — Любов Драганова,
Валентина Тарасенко та Марія
Дзіна.

Масовість, спрямування зу-
силь багатьох доярок на боро-
тьбу за тритисячні надої — та-
ка мета конкурсу. І нині, коли
вже 17 молодих доярок досяг-
ли наміченого рубежу, а бли-
зько двохсот наблизились до
нього, можна говорити про по-
пулярність і дієвість конкур-
су. Адже зараз в боротьбу за
тритисячні надої включилися
дев'ятнадцять комсомольсько-
молодіжних ферм. Найбільшо-
го успіху за дев'ять місяців
добилися комсомольсько-мо-
лодіжні колективи МТФ № 1 та
№ 2 колгоспу «Перше травня»
Маловисківського району, на
рахунок яких по 2804 і 2768 кі-
лограмів молока на кожну ко-
рову.

Був концерт відомого молдавського танцювального ансамблю «Жок». Богині, іскрометні веселі танки, плавні танці, пластичні, мрійливі. Яскраві костюми, щедра, повна життя, народна молдавська музика — все це викликало у глядачів захоплення. Особливо це стосувалося поетичного танка дівчат під назвою «Хора фетелор». Тендітні і стрункі як молоді деревця, вони м'яко пливли по сцені. І перед глядачами народжувалась велика квітка, пелюстки якої то розкривались, то з'єднувались знову. Зал шаленів. І лише

один глядач, що пильно стежив за кожним рухом танцюристів, мовчав і був зосередженим. Це він, Володимир Курбет, створив цей танок. Теми для постановок Володимир Курбет знаходить у молдавському фольклорі, відбираючи найяскравіше, а потім шліфуючи його, як ювелір. Танок «Хора фетелор» також народився у цьому джерелі. І де б не гастролював «Жок» — у Польщі, Канаді, Мексиці, Бразилії, — прекрасне це творіння скрізь викликає захоплення глядачів. Ця робота хореографа увійшла до золотого фонду молдавської культури.

ПОКЛИКАННЯ — В МУЗИЦІ

Син сільського леутара (так називають у Молдавії народних музикантів, за назвою старовинного інструмента «леута») Володимир Курбет з раннього дитинства кохався у народній музиці. Ця любов привела його до музичного училища. Минув час, і Володимир уже керував самодіяльним танцювальним гуртком у селі Карагаш, колектив якого в 1957 році брав участь у Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві. У програмі були танки: «Жокул фераріор» (танок ковалів), «Бетута» та «Дівоча хора», поставлені Володимиром Курбетом.

Потім молодий хореограф, удостоєний почесного звання «Заслуженого діяча культури Молдавської РСР», стає художнім керівником Державного ансамблю народного танцю «Жок». Зібравши більше трьох тисяч народних мелодій, він здійснив ряд цікавих хореографічних постановок: «Крієї-целє», «Резешьска», «Карпатська сюїта» та інші.

«Жок» поповнювався молоддю, випускниками відділення народно-

го танцю Кишинівського музичного училища. У ансамбль прийшли такі чудові танцюристи — Борис Філіпчук, Тетяна Усач, Володимир Сандул. «Жок» став активним пропагандистом самобутнього мистецтва свого народу.

Концертна програма заслуженого колективу Молдавської РСР, Державного ансамблю Народного танцю 1971—72 років була удостоєна високої оцінки: художній керівник і головний балетмейстер «Жока» Володимир Курбет разом із солістами ансамблю Борисом Філіпчуком, Тетяною Усач та Іоном Фурнікою стали лауреатами Державної премії СРСР.

Свою назву ансамбль «Жок» веде від однойменного народного танцю, темпераментного і ще іскрометнішого, ніж відома «Молдавенська». Назва зобов'язує. І артисти ансамблю повністю виправдовують її з честю несуть своє високе мистецтво людям.

Семен МІРЧА,
музикознавець.
АПН.

Кишинів.

КВАРТАЛИ НА ВАТМАНІ

В пейзаж міст вписуються все нові і нові споруди, житлові масиви. Багатьма новобудовами прикрасяться і наш обласний центр.

На центральній площі, на головних вулицях, а також на околицях міста з'являються нові сучасні будинки, квартали, які змінили зовнішнє обличчя Кіровограда. В складну творчу працю по забудові міст і населених пунктів Кіровоградщини внесли свій вклад і наші архітектори, серед яких один з ветеранів — А. О. Сидоренко.

Цими днями в актовому залі філіалу «Укрміськбудпроект» організовано персональну виставку архітектора, де представлені роботи від дипломного проекту до однієї з останніх робіт — ескізу забудови вулиці Жовтневої Революції. Його творчістю в значній мірі позначена архітектура центра і, частково, околиць Кіровограда.

Серед великих праць, виконаних ним і під безпосереднім його керівництвом, слід назвати готель «Україна», універмаг «Дитячий світ», середні школи № 5 та № 6, інститут сільськогосподарського машинобудування, ресторан «Весна», кінотеатр «Мир», медичне училище, дев'ятиповерхові житлові будинки по вулиці Уфимській, школу-інтернат, обласну лікарню та ін.

Андрій Олександрович свого часу на основі генплану міста, розробив проект детального планування південно-західного району

Кіровограда, а також запроектував один з перших на Україні мікрорайонів «Кіровоградський Черемушків». Проект забудови вулиці Уфимської, кварталів по вулиці Ініціативній та № 177, де розміщений критий ринок, теж виконані ним.

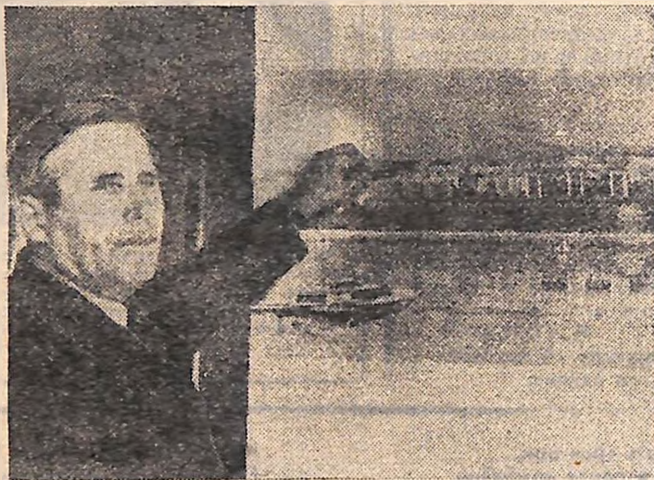
Сидоренком та групою проєктувальників розроблено багато проєктів для міст, районів та інших населених пунктів області. Так, наприклад, для міста Світловодська

розроблено великий район нової забудови і цілий ряд будинків Шевченківського району. В Олександрії запроектовано універмаг та кілька кварталів. В Бобринці — Будинок культури, житлові будинки та інші.

Відмітною рисою творчості А. О. Сидоренка є поєднання високої художньої якості проєктування з практичними вимогами. Він багато уваги приділяє використанню ефективних конструкцій та матеріалів. Всі будинки відрізняються простим вирішенням, тактовністю прикрас фасаду. Споруджені за його проєктами будинки, заводи, масштабні, співзвучні з колишньою забудовою. Практиці його проєктування притаманне поєднання конкретних завдань з розробкою подальшого розвитку району. Так, наприклад, при забудові одного з будинків на вулиці Уфимській в Кіровограді, було водночас розроблено ескіз забудови всієї вулиці.

Свій великий досвід архітектор-ветеран протягом багатьох років передає молодим проєктувальникам.

Г. ПОДУНОК,
головний інженер Кіровоградського філіалу «Укрміськбудпроект».

14 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 11.30 — Зустріч юнкора телебачення з Героєм Радянського Союзу В. С. Гризодубовою. (М). 12.30 — «Музичний кіоск». (М). 13.00 — «Сільська година». (М). 14.00 — Екранізація літературних творів. (М). 15.35 — «Майстри мистецтва — трудівники сільськогосподарства». (М). 16.30 — «Міжнародна панорама». (М). 17.00 — «Клуб кінопопкорей». Кольорове телебачення. (М). 18.00 — Новини. (М). 19.10 — Кольорове телебачення. Фільм-лауреат 5-го Всесоюзного фестивалю телефільмів. (М). 19.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Шахтар» (Донецьк) — «Арат»

(Єреван). 2-й тайм. (М). 20.15 — «Музика сьогодні». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Запрошує концертна студія. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Наша афіша. (К). 10.05 — Ранкова гімнастика. (К). 10.20 — Для дітей. Художній фільм «Лисар мріє». (К). 11.30 — Сьогодні — День працівників сільськогосподарства. (К). 12.00 — Т. Хренніков. «Безродний зять». Вистава. (Харків). 14.20 — Сьогодні — День працівників сільськогосподарства. «Діалог». (К). 15.30 — «Сім'я». (Донецьк). 16.30 — Концерт. (К). 17.30 — Художній фільм «Між високими хлібами». (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Концерт-звіт майстрів мистецтва та художніх колективів Вінницької області. В перерву — «На добраніч, діти!». (К). 22.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» — «Динамо». (М). 2-й тайм. (Дніпропетровськ). 22.45 — Програма «Час». (М).

15 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — Художній фільм «Викриття». (К). 15.15 — Фільм V Всесоюзного фестивалю телефільмів. (М).

16.20 — Навчальна передача з природознавства. (М). 16.35 — Всесоюзне змагання тваринників. (К). 17.00 — Ресубліканська фізико-математична школа. (К). 17.30 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Дніпропетровськ). 18.00 — Пропагандистський вечір. Виступ секретаря Новоукраїнського РК КП України А. П. Гордієнка. (Кіровоград). 18.10 — Телефільм. (Кіровоград). 18.20 — «Показує рейдова». (Кіровоград). 18.40 — «Країні рапортує Краснодарський край». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Н. Гайди. «Варіації». Одноактний балет. (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного багатосерійного художнього фільму «Крах інженера Гаріна». Перша серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Авторський вечір А. Качатуряна. (М). 22.40 — Спортивна програма. (М). 23.20 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.05 — Концерт заслуженої хорової капели Молдавської РСР. (Миколаїв). 16.35 — Навчальна передача з зоології. (М). 17.00 — «У світі винаходів». (М). 17.30 — Для школярів. «Вогнище». (М). 18.00 — Музичний фільм. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.25 — Концерт симфонічного оркестру українського

телебачення і радіо. (К). 20.25 — «Серце моє трударям». Виріші Р. Третьякова. (Харків). 20.50 — «На добраніч діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — До 30-річчя визволення Києва від німецько-фашистських загарбників. Художній фільм «Дикий мед». (К). 23.05 — Коментар «Сільськогосподарський тиждень». (К). 23.20 — Вечірні новини. (К).

16 ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — «Герої третього, вирішального». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 11.45 — Кольорове телебачення. С. Альошин. «Інша». Вистава. (К). 13.20 — Кольорове телебачення. Програма документальних фільмів. (М). 15.50 — О. С. Пушкін. «Полтава». Навчальна передача з літератури. (М). 16.15 — Навчальна передача з суспільствознавства. (М). 16.45 — Мультфільм. (К). 16.55 — «Ранні революційно-романтичні твори М. Горького». Літературна передача. (К). 17.30 — Для дітей. «Іскорка». (Донецьк). 18.00 — «Хроніка тижня». (Кіровоград). 18.10 — Грає Ляна Ісакадзе. (М).

18.30 — «Людина і закон». (М). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Прем'єра телевізійного документального фільму «Ізінський про Маяковського». (М). 19.50 — Кольорове телебачення. Прем'єра телевізійного багатосерійного художнього фільму «Крах інженера Гаріна». Друга серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Концерт. (Передача з Кишинєва). По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Вогнище». (М). 10.15 — Л. М. Толстой. «Дитинство, отрочество, юність». Телеспектакль. Частина перша. «Дитинство». (М). 11.35 — Кольорове телебачення. «Аргумент». (М). 16.15 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Харків). 16.45 — Для школярів. «Лети, наша пісень». (М). 17.30 — «Наука — сьогодні». (М). 18.05 — Фільм-концерт. «Зелений вогник». (К). 18.30 — Для дітей. «Соңеңко». (К). 18.50 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Концерт. (М). 19.45 — «Хроніка наших днів». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Телевісторина. «Обережно — рух». (К). 22.30 — Кольорове телебачення. Концерт майстрів мистецтва. (К). 23.15 — Вечірні новини. (К).

Є залікові

ОЧКИ

Десять днів у Донецьку тривали змагання з футболу, результати їх впадають до заліку IX спартакіади вузів Міністерства вищої і спеціальної освіти України. У поєдинках брали участь 19 команд, поділеніх на три підгрупи.

Успішно виступили спортсмени Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Вони виграли матч з однаковим рахунком (2:0) у представників Львівського лісотехнічного та Харківського автомобільного інститутів. А у боротьбі команди студентів інституту декоративно-прикладного мистецтва з міста Львова наші земляки забили п'ять «сухих» м'ячів, влітку (1:1) зіграли з чемпіоном спартакіади командою Харківського інституту радіоелектроніки та спортсменами Одеського університету. І лише один раз кіровоградці покинули поле переможеними — у зустрічі з командою Ужгородського університету. Закарпатці прогнали у ворота своїх суперників три голи, а пропустили — два.

Серед команд вузів третьої групи кіровоградці зайняли перше місце. Їх нагороджено виміслом та дипломом республіканської ради ДСТ «Буревісник». Вони принесли перші сім залікових очок у загальний баланс виступу машинобудівників. У цьому велика заслуга тренера — Олега Івановича Незамова.

Є. ШАБАЛІН.

Важлива

перемога

У четвертому турі всесоюзних командних змагань з футболу юні спортсмени кіровоградської «Зірки» зустрілися у Сумах з місцевими «Фрунзенцями».

Наші земляки добилися важливої перемоги — 3:2. Після проведених чотирьох ігор вони набрали п'ять очок із восьми можливих і тепер в групі лідирує своєю зоною.

Наступний матч «Зірка» проведе на своєму полі 14 жовтня з полтавським «Колосом».

В. ТВЕРДОСТУП.

Третье

призове...

У Львові протягом трьох днів тривали змагання з класичної боротьби, результати яких впадають до заліку дев'ятої спартакіади вузів Міністерства вищої і спеціальної освіти України. На борівському килимі першість вибороли представники дванадцяти однієї команди. Студент другого курсу Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, кандидат у майстри спорту Віктор Савчук добре проявив всі зустрічі і зайняв друге місце серед борців найлегшої ваги.

Вдало також виступили у своїх вагових категоріях його земляки — Микола Шаповал та дебютант таких відповідалних поєдинків Олександр Марченко. В командному заліку кіровоградці набрали 138 очок і зайняли третє призове місце.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Пучачерського, 32. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 03203.

Індекс 61197.

Зам. № 13428.

Тираж 57 500.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, в. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

ПОГОДА

За даними Українського бюро погоди, 13—14 жовтня очікується мінлива хмарність, часом невеликий дощ, місцями туман. Вітер західний, 5—10 метрів на секунду. Температура повітря вночі 0—5, удень 13—18 градусів.

За редактора Б. КУМАНСЬКИЙ.